

ZAGREBAČKO GLAZBENO PROLJEĆE

Bogato zagrebačko glazbeno proljeće 1990. godine prezentiralo je auditoriju spektralnu paletu serioznih koncerata s raznolikim sadržajem. Među njima treba istaći tri događaja od kojih je svaki za sebe zorni putokaz primjerene djelatnosti, entuzijazma i inspirativnog sadržaja koji seže k vrhunskim glazbenim parametrima.

31. ožujka u reprezentativnoj dvorani zagrebačkog MUZEJA MIMARA čuli smo dva renomirana dječja zbora MLADINSKI PEVSKI ZBOR iz Maribora (dirigent *Karmina Šilec*) i zagrebačku "ZLATNU NOTU" O.Š. "Nikola Luketić Kozarčanin" (dirigent *Paula Fabinger*). Već sama inicijativa zagrebačkog dječjeg zbora, njihovog lidera PAULE FABINGER i škole "Nikola Luketić Kozarčanin" da u Zagrebu organiziraju gostovanje (prvo ovakve vrste u gradu) renomiranog mariborskog zbora s dugogodišnjom tradicijom i međunarodnom reputacijom, predstavlja plemenitu akciju druženja, proširivanja horizonta kulture, spoznaje glazbenih vrijednosti pa i natjecanja. Interpretirajući široki repertoar od renesanse do suvremenih djela sakralne i svjetovne tematike mariborski zbor je predstavio stilsku izvedbu visokoga vokalnog umijeća koji je utemeljio osnivač zbora nedavno preminuli glasoviti pedagog BRANKO RAJŠTER. Šarmantnu prezentaciju efektne programa "Zlatne note" okrunio je nastup zbora dječaka, koji djeluje u okviru zbora, kao rijetkost i težnja k osvajanju vrhunskih parametara glasovitog zbora WIENER SÄNGER KNABEN.

16. travnja u istom prostoru bili smo svjedoci izvrsnoga glazbenog podviga zagrebačkog violončeliste MARIJANA JERBIĆA koji je integralno izveo SUITE ZA VIOLONCELLO SOLO Maxa REGERA. Kao stanovit "homage a Bach" ovaj ciklički opus duboke, meditativne glazbe s baroknim asocijacijama i kasnoromantičarskom paletom, predstavlja povijesni kuriozum čiji glazbeni sadržaj stavlja pred interpretu pored zahtjevnog virtuoiziteta i gotovo nadnaravnog muzikaliteta, zakučastu enigmatiku tonskog oblikovanja i agogičke ekspresije. U svijetu i kod nas obično se čuje izvedba pokojeg stavka iz Regerova ciklusa na koncertnim programima, pa je ovo bila premijera integralne izvedbe majstorova ciklusa kod nas. Osmišljeno koristeći zvuk violoncella Marijan Jerbić je s produhovljenim virtuoizitetom prezentirao veličanstveni sadržaj Regerovih suita sugestivnom interpretacijom koja će se pamtili kao izuzetan glazbeni podvig povijesnog značaja.

17. travnja u koncertnoj dvorani Hrvatskog glazbenog zavoda nastupao je zbor COLLEGIUM PRO MUSICA SACRA sa solistima: *Darija Hreljanović* - sopran, *Cecilija Pleša* - mezzosopran, *Želimir Puškarić* - tenor, *Matiša Rajčić* - bas, *Marija Čepulić* - violina, *Tinka Muradori* - flauta, *Georg Draušnik* - oboa i oboa d'amore, *Tin Mršić* - violoncello, *Carmen Tomljenović* - glasovir i *Mario Penzar* - orgulje. Dirigirala je s. IMAKULATA MALINKA. Na programu koncerta bila su djela Vinka Jelića: *Parnassia militia* (iz 1622. godine) i Albe Vidakovića (1914-1964): *Varijacije na koralnu temu* Oskara Sigmunda "Nebeskeg dvora Poslanik" za orgulje, *Preludij i fuga u c-molu za violinu i klavir*, *Zdravo Majko Djevice* u obradi A. Klobučara za vokalna sola i instrumentalnu pratnju, *Gospode duša* za muški zbor, *Zdravo, o moj anđele* za ženski zbor te III. *Staroslavenska misa* za mješoviti zbor i orgulje.

Tijekom dugogodišnje djelatnosti zagrebački zbor *Collegium pro musica sacra* renomiran je ambasador naše glaz-

bene baštine na koncertima u zemlji i inozemstvu. U ovom hvalje vrijednom poduhvatu bili smo impresionirani bogatstvom glazbenog izričaja na koncertu u Hrvatskom glazbenom zavodu. Ljepota znamenita Jelićeva opsežnog ciklusa *Parnassia militia* (kojega je otkrio i javnosti predstavio muzikološkim radom A. Vidaković) zaiskrila je u svim značajkama našeg ranog glazbenog baroka. Izvedbom kompozicija Albe Vidakovića, nastalih na odobljescima tradicije hrvatskog cecilijanskog glazbenog pokreta, interpreti su nam prezentirali zanimljiv glazbeni individualitet skladateljevog umijeća u djelima originalnog muzičkog sadržaja. Nedvojbeno, ovaj koncert je bio i povjesni i muzikološki i umjetnički prikaz glazbenih vrijednosti starije i novije baštine.

U kontekstu glazbenih zbivanja programi navedenih koncerata bili su i bit će reprizirani u sakralnim prostorima kako bi što širem slušateljstvu bile prezentirane ove izvanredne glazbene vrijednosti i radost muziciranja.

Miloš LALOŠEVIĆ

OD KRAŠIĆA U PRIBIĆ

Izidoh na ulicu, a tek se počela prelijevati zora iz noćnog mraka. Tamnim nebom uski mjesec srp blijedo svijetli. Vjetar lahuri. Prohladno je te podigoh ovratnik.

Autobus u kome se nađoše samo četiri putnika cestom odmicaše. Bližimo se Žumberačkom gorju koje se valovito dizalo prema daljini. Na postaji Jastrebarsko napustimo autobus. Dva sata čekanja na plavi autobus koji nas poveže u istočni dio Žumberka. U središtu smo Krašića. Sad se treba snaći i obaviti posao. Prošetah ulicom u kojoj su dvije, tri gostionice i trgovina. Kuće starinske pomiješale se s nekom jednokatnicom suvremenije gradnje. Rimokatolička crkva na uzvisini dominira svojim zvonicom i lijepom kupolom. Pozvonih na ulaznim vratima zgrade u crkvenom dvorištu. Časna sestra mi reče: "Župnik je nekud otišao". Uskoro se pojavi "Veseljko", kako ga ja nazvah u Sošicama za ručkom na proslavi grkokatoličke crkve posvećene sv. Petru i Pavlu. Sjetih se i bogatog stola koji na kraju obojiše kapljicama bijeloga i crnog žumberačkog vina. Napustih to veselo društvo, ali mi osta u sjećanju rečenica, kojom "Veseljko" dade do znanja pretpostavljenim iz Zagreba: "Svi smo dobri, ne treba nas premještati". Duhovito mi je ta zvučila sugestija!

"Veseljko" se pojavi. Odloživši kupljeno povede me u susjedstvo, pravo u kuću Juraja Šimečkog iz Krašića, starog oko sedamdeset godina. Prisjeća se on davnih dana i lijepih običaja. Umoran od prevrtanja sijena na livadi sjede i poče govoriti:

O Ivandanu su djevojke išle selom u nošnjama: bijelim rubačama, bijelim preklompima (pregače) prošaranim crvenim vezom, i crvenim rubcem posebno vezanim na glavi. Još pantim kad sam bio dijete, a i kasnije veli Juraj, da je svako domaćinstvo sijalo konoplju. Kućnom obradom dobivalo se platno za oblačenje, rublje, posteljina, ručnici i drugo. Dug je put obradbe od čupanja stabljika do izbijeljenog platna, a sav posao obavljale su žene. Danas kupuju platno a staru lijepu nošnju čuvaju u škrinjama samo za koju zgodu.